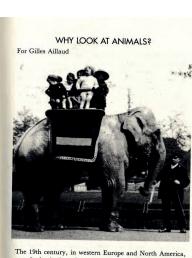
168H 2020

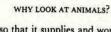
During the work week of the project 168H, I experimented in making video recordings and their imaging. Taking an archive photo as a starting point, to challenge myself to create a video work based upon a memory or a story. In my current practice, my focus is on my immediate environment and "the moment of chance" has a lot of influence on the final image. All my video works made so far are one channel videos. I therefore challenged myself to test overlap of video images and split screen.

Jolijn van den Heuvel

The 19th century, in western Europe and North America, saw the beginning of a process, today being completed by 20th century corporate capitalism, by which every tradition which has previously mediated between man and nature was broken. Before this rupture, animals constituted the first circle of what surrounded man. Perhaps that already suggests too great a distance. They were with man at the centre of his world. Such centrality was of course economic and productive. Whatever the changes in productive means and

can be tamed so that it supplies and works for the peasant. But always its lack of common language, its silence, guarantees its distance, its distinctness, its exclusion, from and of man.

Just because of this distinctness, however, an animal's life, never to be confused with a man's, can be seen to run parallel to his. Only in death do the two parallel lines converge and after death, perhaps, cross over to become parallel again: hence the widespread belief in the transmigration of

30 juni 2020 Jolijn van den Heuvel

De Kraai een slim en sociaal dier.

Verhaal van mijn vader

Het was een warme middag, we zaten in onze heerlijke tuin te genieten van deze stralende dag in juni. Op een gegeven moment kwam er laag een kraai aangevlogen, als een jachtbommenwerper scheerde de vogel over de

schuttingen van de buren en lande op het dak van het fietsenhok. Hij was niet alleen, hij werd belaagd door een stel eksters van wie hij het luchtruim had geschonden. De eksters hadden door dat deze kraai nog niet zo lang zijn vliegbrevet had, hij was nog maar net bezig met zijn eerste solo vluchten. Hij werd gepest en uitgelachen door de eksters. Erger was voorkomen omdat hij vlak bij mensen op een laag dak was gaan zitten, één kleine twee meter vanaf de grond. Daar zat hij tussen de helix die het dak had overwoekerd. Zijn ouders waren in geen velden of wegen te zien dus was hij op zichzelf aangewezen. De eksters hadden dat natuurlijk ook door. Onbewust had de kraai zich in een positie gemanoeuvreerd dat de eksters hem niet durfden aan te vallen, althans nog niet. Daar zat hij dan met een aantal schreeuwerds om zich heen in vijandelijk gebied.

De kraai keek mij aan en ik zag een blik van onvermogen en angst. Tja dat was helemaal terecht. De eksters zullen korte metten met hem maken er waren er ondertussen nog een paar op het tafereel afgekomen, de aanval zou

ongetwijfeld komen. Zeker nu ze zich gesterkt voelden door nog een aantal van hun soortgenoten. Ik ben opgestaan en behoedzaam naar het dak gelopen om hem niet af te schrikken. Als hij nu weg zou vliegen dan zou zijn lot snel bezegeld zijn. Ik begon zachtjes te roepen pietje pietje pietje. De zachte toon sprak hem kennelijk wel aan en hij had ook al snel door dat de eksters op afstand bleven met mij zo dichtbij. Ik stak langzaam mijn arm naar hem uit zo'n anderhalve meter van hem verwijderd was mijn hand van de kraai. Ik zag hem kijken met zijn ronde kraaloogjes hij twijfelde wat te doen. Ik dacht nog hij zal de uitnodiging waarschijnlijk wel afslaan. Op de achtergrond klonk een koor van eksterkreten klaar om hem te achtervolgen

mocht ie wegvliegen. Met moed en wanhoop nam hij de gok, hij vloog op en lande op mijn pols. De eksters verbouwereerd achterlatend. Pietje pietje pietje fluisterde ik.

waard.

mee. Mijn vrouw had ik om een stukje vochtig brood gevraagd. De kraai zat op m'n arm tot rust te komen en keek geïnteresseerd wat ik aan het doen was. Ik draaide het brood tot wormpje en voorzichtig bood ik het de kraai aan. Hij keek met zijn kleine kraaloogjes naar het brood en naar mij. Ik hield het brood vervolgens wat dichterbij en warempel hij pakte het aan. De eksters trokken zich verder terug en hij voelde zich wel veiliger nu. De kraai begon me nu onderzoekend aan te kijken en met z'n snavel begon hij me te onderzoeken. Hij kreeg steeds meer vertrouwen in mij en kroop met klein hipjes omhoog tot hij op m'n schouder zat. Mijn bril was erg interessant maar nog interessanter was mijn oorlel. Constant zat ie eraan te friemelen, alsof hij me iets wilde vertellen zo leek het. Inmiddels noemde we hem pietje. Pietje wil mij een boodschap overbrengen of hij wil dat ik ergens naar moet luisteren, maar wat dan? Tja, dat weet ik tot op de dag van vandaag nog steeds niet. Pietje genoot van een bakje met voer op de tafel. Na pakweg drie en

een half uur hield pietje het voor gezien. De eksters waren in geen velden of wegen meer te bekennen. Pietje vloog op zoals beginnelingen dat doen, maar eenmaal in de lucht was ie toch snel uit het gezichtsveld verdwenen. Het enige wat zich nog tastbaar achterbleef was een flats achter op m'n schouder, maar dat was de ervaring ruimschoots

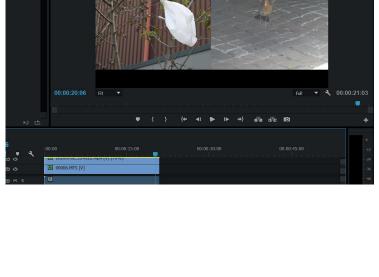
Hij hipte nog wat verder omhoog en daar zat ie dan, jezus dacht ik bij mezelf dit maak ik waarschijnlijk nooit meer

30 juni 2020 Jolijn van den Heuvel Maar hoe zit dit nu eigenlijk hoe kan dit? Een van de redenen is dat een jong dier nog niet helemaal gevormd is en

daarom de mens als een minder groot gevaar zag als die eksters. Of was het misschien de geest van een overledene die een boodschap bracht? Indiaanse stammen geloven heilig in dit soort ervaringen. Wat dat betreft zijn

westerlingen waarschijnlijk te ver ontaard in vergelijk met indianen. Ik vond het eigenlijk ook wel iets spiritueels hebben. Mijn vader echter stond wel met beide benen in de natuur en was een natuurmens in hart en nieren. Hij verkondigde wel eens, als ik dood ben kom ik nog wel eens langs gevlogen. Kijk, dat zet je natuurlijk wel aan het

denken. Er zijn verhalen genoeg van sterke geesten van overledenen die een dier aansturen om zichzelf kenbaar te maken. Of althans zo dat het bijna geen toeval meer kan zijn dat het die overledene is geweest die nog even langskomt, of een boodschap tracht over te brengen. Kraaien zijn vogels die in het rijtje van geesten dieren thuishoren. Ik heb zelf de overtuiging dat dit nog een bezoek van overleden vader was. Ongeacht wat anderen ervan vinden had ik dit gevoel bij deze ontmoeting met de kraai. Het koppel kraaien bij ons in het park roep ik regelmatig aan met kraaien geluiden. Inmiddels kennen ze mij goed en roepen ze al als ze mij met m'n hondje door het park zien lopen. Ze hebben een erg goede gezichtsherkenning en met hun bewegingen en manieren kunnen ze van alles duidelijk maken. Een jonge kraai is dan ook erg goed tam te maken vroeger zag je dat nog wel eens. Voor ons was het een mooie ervaring en de kraai tja het ontbreekt hem niet aan lef dat mag gezegd worden. Het was voor hem ook een hele ervaring. De kraai een mooi en erg interessante vogel.

https://youtu.be/Fm5JAJbS4qY

https://youtu.be/BzwMPPHc7WA

www.jolijnvandenheuvel.com